

Proloog

Helemaal beduusd bleef hij aan de grond genageld. Wat er zich net voor zijn ogen afspeelde was onwaarschijnlijk futuristisch. Zijn ganse lichaam trilde. Van het kleinste haartje op zijn hoofd, één van de weinigen, tot in zijn tenen.

“Dit heb ik niet gewild. Het is niet echt.”

Hij probeerde met alle macht te ontkennen wat er deze laatste momenten op zijn netvlies gebrand werd.

Hij had het rode mannetje niet in de gaten toen hij de straat overstak. Marie zat in zijn hoofd. Ze wuifde van op de hoek aan de overkant. Hij had haar gevoeld. Haar knuffels. Haar warmte.

De bestuurder merkte François net op tijd op en trok bruusk aan het stuur om hem te ontwijken. De tankwagen verscheen onverwacht op het andere baanvak en vormde een onvoorzien en onvermijdbaar obstakel voor de wagens die het groene licht net achter zich hadden gelaten. Een doffe oorverdovende knal, glasgerinkel en een enorme vuurzee als een flits van een camera.

Wat toen volgde, speelde zich als een slecht gemonteerde zwart wit film voor de ogen van François. Uit ongeloof sloot hij tientallen keren zijn ogen met de wens van "God dit is een droom". In die tijd had hij een verschil kunnen maken tussen leven en dood voor minstens één van de slachtoffers, maar het was alsof het asfalt hem opzoog, steeds dieper, dieper naar de hel. Dat was het, een hel, het hellevuur.

Hij herkende één van de slachtoffers. Het was de jongeman die hem eerder op de dag aan de voordeur passeerde. Jan of zoiets, meende hij. De kerel klauterde uit zijn verformfaaide vierwieler en bleek gelukkig niet al te erg gekwetst. In de tweede wagen, een hoopje schroot, was geen leven meer te bespeuren.

Ambulances en brandweerwagens kwamen met luid gehuil aangeraad.

"Mijnheer, bent u OK? Hebt u gezien wat er gebeurd is?"

Een agent klampte hem aan. Hij voelde zich kotsmisselijk worden, werd lijkleek en kon geen woord uitbrengen. Twee sterke armen brachten hem naar de stoep en met zachte dwang voelde hij zijn lichaam op de koude grond neerzakken.

"Mijn viermaster. Weg hier. Over de oceaan. Marie! Marie! Marietje, alsjeblief!" Tranen vullen zijn oceaan.